

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2014. gada 17. decembrī*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Līdzekļu iesaldēšana — Lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu faktiskais pamats — Atsauce uz terora aktiem — Nepieciešamība pēc kompetentas iestādes lēmuma Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē — Pienākums norādīt pamatojumu — Atcelšanas seku pielāgošana laikā

Lieta T-400/10

Hamas, Doha (Katara), ko pārstāv *L. Glock*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko sākotnēji pārstāvēja *B. Driessen* un *R. Szostak*, vēlāk – *B. Driessen* un *G. Étienne*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko sākotnēji pārstāvēja *M. Konstantinidis* un *É. Cujo*, vēlāk – *M. Konstantinidis* un *F. Castillo de la Torre*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par sākotnēji prasību atcelt Padomes paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Padomes Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV 2010, C 188, 13. lpp.), Padomes 2010. gada 12. jūlija Lēmumu 2010/386/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 178, 28. lpp.) 2., 3. un 4. pantu, un Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009 (OV L 178, 1. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] (referents) un J. Švarcs [*J. Schwarcz*],

* Tiesvedības valoda – franču.

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

pēc 2014. gada 28. februāra tiesas sēdes un mutvārdu procesa pabeigšanas 2014. gada 9. aprīlī,

ņemot vērā 2014. gada 15. oktobra lēmumu par mutvārdu procesa atkārtotu sākšanu un pēc tā pabeigšanas 2014. gada 20. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 2001. gada 27. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Kopējo nostāju 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu (OV L 344, 93. lpp.), Regulu (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām (OV L 344, 70. lpp.), kā arī Lēmumu 2001/927/EK, ar ko izveidots Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktā paredzētais saraksts (OV L 344, 83. lpp.).
- 2 “*Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas teroristu atzars)*” bija ietverta Kopējai nostājai 2001/931 un Lēmumam 2001/927 pievienotajos sarakstos.
- 3 Piemērojot Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 6. punktu un Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punktu, šie divi dokumenti tika regulāri atjaunināti un “*Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas teroristu atzars)*” joprojām palika iekļauta sarakstos. Kopš 2003. gada 12. septembra sarakstos iekļautā vienība ir “*Hamas (tostarp Hamas-Izz al-Din al-Qassem)*”.
- 4 2010. gada 12. jūlijā Padome pieņēma Lēmumu 2010/386/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931 2., 3. un 4. pantu (OV L 178, 28. lpp.), un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009 (OV L 178, 1. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2010. gada jūlija tiesību akti”).
- 5 “*Hamas (tostarp Hamas-Izz al-Din al-Qassem)*” arī turpmāk tika iekļauta šajos tiesību aktos ietvertajos sarakstos.
- 6 2010. gada 13. jūlijā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 188, 13. lpp.; turpmāk tekstā – “2010. gada jūlija paziņojums”).

Tiesvedība un notikumu attīstība tās laikā

- 7 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 12. septembrī, prasītāja *Hamas* iesniedza šo prasību.
- 8 Prasītājas prasības pieteikumā ietvertie prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu un Padomes 2010. gada jūlija tiesību aktus;
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 9 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 21. decembrī, Eiropas Komisija lūdza atļaut iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2011. gada 7. februāra rīkojumu šis lūgums tika apmierināts.
- 10 2011. gada 31. janvārī Padome pieņēma Lēmumu 2011/70/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931 (OV L 28, 57. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 83/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 610/2010 (OV L 28, 14. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2011. gada janvāra tiesību akti”).
- 11 2011. gada 2. februārī Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 33, 14. lpp.).
- 12 Ar 2011. gada 2. februāra vēstuli, par kuru prasītājai tika paziņots 2011. gada 7. februārī, Padome pēdējai minētajai nosūtīja paskaidrojuma rakstu par tās atstāšanu sarakstā.
- 13 2011. gada 17. februāra vēstulē, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta tajā pašā dienā, prasītāja minēja Padomes 2011. gada janvāra tiesību aktus un 2011. gada 2. februāra vēstuli. Tā norādīja, ka uztur spēkā savā prasības pieteikumā pret šiem dokumentiem izvirzītos pamatus un ka izvērsīs kritiku par tās atstāšanas sarakstā motīviem, kuri tai tika paziņoti ar 2011. gada 2. februāra vēstuli.
- 14 Ar 2011. gada 30. maija vēstuli Padome prasītāju informēja par savu nodomu nākamajā pārskatīšanas reizē atstāt to tādu personu, grupu un organizāciju sarakstā, uz kurām attiecas Regulā Nr. 2580/2001 paredzētie ierobežojošie pasākumi.
- 15 Pēc citu lietas dalībnieku uzklaušanās ar 2011. gada 15. jūnija vēstuli Vispārējā tiesa atļāva prasītājai replikas rakstā pielāgot savas prasības pamatus un prasījumus, kuri attiecas uz Padomes 2011. gada janvāra tiesību aktiem, vajadzības gadījumā ņemot vērā 2011. gada 2. februāra vēstulē ietvertos motīvus. Toties Vispārējā tiesa neatļāva prasītājai pielāgot tās prasījumus, kuri attiecas uz 2011. gada 2. februāra vēstuli.
- 16 2011. gada 27. jūlijs ir datums, kas tika noteikts replikas raksta iesniegšanai.
- 17 2011. gada 18. jūlijā Padome pieņēma Lēmumu 2011/430/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP (OV L 188, 47. lpp.) 2., 3. un 4. pantu, ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 687/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulas Nr. 610/2010 un Nr. 83/2011 (OV L 188, 2. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2011. gada jūlija tiesību akti”).
- 18 2011. gada 19. jūlijā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 212, 20. lpp.).
- 19 Ar 2011. gada 19. jūlija vēstuli Padome prasītājai nosūtīja paskaidrojuma rakstu par tās atstāšanu sarakstā.
- 20 2011. gada 27. jūlija vēstulē prasītāja minēja Padomes 2011. gada jūlija tiesību aktus un 2011. gada 19. jūlija vēstuli kā dokumentus, kas aizstāj sākotnēji apstrīdētos dokumentus. Tā norādīja, ka ar šo dokumentu publicēšanu vai paziņošanu sākas jauns divu mēnešu termiņš prasības iesniegšanai. Tā minēja iemeslus, kuru dēļ netika iesniegts replikas raksts.
- 21 2011. gada 27. jūlija vēstule tika pievienota lietas materiāliem kā replikas raksta iesniegšanas termiņa pagarināšanas pieteikums.

- 22 Ar kancelejas 2011. gada 16. septembra vēstulēm Vispārējā tiesa informēja lietas dalībniekus par savu lēmumu neapmierināt šo pagarināšanas pieteikumu un noteikt 2011. gada 2. novembri par termiņu Komisijas iestāšanās raksta iesniegšanai.
- 23 2011. gada 28. septembrī prasītāja Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza papildinošu procesuālo rakstu. Šajā procesuālajā rakstā prasītāja norādīja, ka “paplašina savus prasījumus, lūdzot atcelt arī [Padomes 2011. gada jūlija tiesību aktus]”.
- 24 Tā arī norādīja, ka, ņemot vērā sākotnējo prasības pieteikumu, 2011. gada 17. februāra vēstuli un papildinošo procesuālo rakstu, ir jāuzskata, ka šī prasība tagad ir vērsta pret Padomes 2010. gada jūlija, 2011. gada janvāra un 2011. gada jūlija tiesību aktiem. Prasītāja piebilda, ka tā uztur spēkā arī pret 2010. gada jūlija paziņojumu vērstos prasījumus, un precizēja, ka šīs prasības atcelt tiesību aktus ir vērstas pret attiecīgajiem tiesību aktiem tikai tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.
- 25 2011. gada 28. oktobrī Komisija iesniedza savu iestāšanās rakstu.
- 26 Ar 2011. gada 15. novembra vēstuli Padome informēja prasītājas padomdevēju par savu nodomu nākamajā ierobežojošo pasākumu pārskatīšanas reizē atstāt to tādu personu, grupu un organizāciju sarakstā, uz kurām attiecas Regulā Nr. 2580/2001 paredzētie ierobežojošie pasākumi.
- 27 Ar Vispārējās tiesas 2011. gada 8. decembra lēmumu papildinošais procesuālais raksts tika pievienots lietas materiāliem.
- 28 Ar 2011. gada 20. decembra vēstuli Vispārējā tiesa informēja lietas dalībniekus, ka, ņemot vērā, ka pirms papildinošā procesuālā raksta iesniegšanas bija beidzies prasības par Padomes 2011. gada janvāra tiesību aktiem celšanai paredzētais termiņš, [lūgums] pielāgot par šiem tiesību aktiem celtajā prasībā ietvertos prasījumus, kurš pats par sevi ir pieņemams, jo ticis juridiski pietiekami pamatoti izteikts prasītājas 2011. gada 17. februāra vēstulē, tiks izskatīts, ievērojot tikai pamatus un argumentus, ko šī lietas dalībniece izvirzījusi pirms prasības atcelt šos tiesību aktus celšanai paredzētā termiņa beigām, t.i., pieteikumā par lietas ierosināšanu minētos pamatus un argumentus.
- 29 2012. gada 17. februārī Vispārējā tiesa noteica kā termiņu Padomes un Komisijas apsvērumu par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2011. gada janvāra tiesību aktiem iesniegšanai un 2012. gada 5. martu, kas tika pagarināts līdz 2012. gada 3. aprīlim, šo pašu lietas dalībnieku apsvērumu iesniegšanai par papildinošo procesuālo rakstu.
- 30 2011. gada 22. decembrī Padome pieņēma Lēmumu 2011/872/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2011/430 (OV L 343, 54. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1375/2011, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 687/2011 (OV L 343, 10. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2011. gada decembra tiesību akti”).
- 31 2011. gada 23. decembrī Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un vienībām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 377, 17. lpp.).
- 32 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2012. gada 1. februārī, prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2011. gada decembra tiesību aktiem.
- 33 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 13. un 16. februārī, Komisija un Padome pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2011. gada janvāra tiesību aktiem.

- 34 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 3. aprīlī, Padome un Komisija pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par papildinošo procesuālo rakstu.
- 35 2012. gada 25. jūnijā Padome pieņēma Lēmumu 2012/333/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2011/872 (OV L 165, 72. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 542/2012, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011 (OV L 165, 12. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2012. gada jūnija tiesību akti”).
- 36 2012. gada 26. jūnijā Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 186, 1. lpp.).
- 37 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 28. jūnijā, prasītāja pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus, atbildot uz Padomes un Komisijas 2012. gada 3. aprīlī sniegtajiem apsvērumiem.
- 38 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2012. gada 10. jūlijā, prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2012. gada jūnija tiesību aktiem.
- 39 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 20. un 23. jūlijā, Komisija un Padome pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2012. gada jūnija tiesību aktiem.
- 40 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2012. gada 5. un 6. septembrī, Komisija un Padome pēc Vispārējās tiesas aicinājuma atbildēja uz prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegtajiem apsvērumiem.
- 41 2012. gada 10. decembrī Padome pieņēma Lēmumu 2012/765/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un atceļ Lēmumu 2012/333 (OV L 337, 50. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1169/2012, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un atceļ Īstenošanas regulu Nr. 542/2012 (OV L 337, 2. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2012. gada decembra tiesību akti”).
- 42 2012. gada 11. decembrī Padome *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicēja Paziņojumu personām, grupām un organizācijām, kas iekļautas sarakstā, kurš minēts 2. panta 3. punktā Regulā Nr. 2580/2001 (OV C 380, 6. lpp.).
- 43 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta 2013. gada 11. februārī, prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2012. gada decembra tiesību aktiem.
- 44 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 11. un 13. martā, Komisija un Padome pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2012. gada decembra tiesību aktiem.
- 45 2013. gada 25. jūlijā Padome pieņēma Lēmumu 2013/395/KĀDP, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un ar ko atceļ Lēmumu 2012/765 (OV L 201, 57. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 714/2013, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012 (OV L 201, 10. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2013. gada jūlija tiesību akti”).
- 46 Ar 2013. gada 24. septembra vēstuli prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2013. gada jūlija tiesību aktiem.

- 47 Ar 2013. gada 4. oktobra vēstuli Vispārējā tiesa aicināja Padomi iesniegt noteiktus dokumentus un uzdeva noteiktus jautājumus lietas dalībniekiem tiesas sēdei; Padome šo aicinājumu izpildīja ar 2013. gada 28. oktobra dokumentu.
- 48 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 28. un 30. oktobrī, Padome un Komisija pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2013. gada jūlija tiesību aktiem.
- 49 2014. gada 10. februārī Padome pieņēma Lēmumu 2014/72/KĀDP, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un ar ko atceļ Lēmumu 2013/395 (OV L 40, 56. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 125/2014, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 714/2013 (OV L 40, 9. lpp.; turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2014. gada februāra tiesību akti”).
- 50 2014. gada 28. februārī prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2014. gada februāra tiesību aktiem.
- 51 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 4. un 5. martā, Komisija un Padome pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2014. gada februāra tiesību aktiem.
- 52 2014. gada 22. jūlijā Padome pieņēma Lēmumu 2014/483/KĀDP, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931, un ar ko atceļ Lēmumu 2014/72 (OV L 217, 35. lpp.), ar ko tā atstāja prasītāju sarakstā, un Īstenošanas regulu (ES) Nr. 790/2014, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 (OV L 217, 1. lpp.) (turpmāk tekstā kopā – “Padomes 2014. gada jūlija tiesību akti”; Padomes 2010. gada jūlija, 2011. gada janvāra, jūlija un decembra, 2012. gada jūnija un decembra, 2013. gada jūlija, kā arī 2014. gada februāra un jūlija tiesību akti turpmāk tekstā kopā – “Padomes tiesību akti, kas pieņemti laikā no 2010. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam”).
- 53 2014. gada 21. septembrī prasītāja pielāgoja savus prasījumus attiecībā uz Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktiem.
- 54 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2014. gada 23. oktobrī un 4. novembrī, Padome un Komisija pēc Vispārējās tiesas aicinājuma iesniedza savus apsvērumus par prasījumu pielāgošanu attiecībā uz Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktiem.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 55 No iepriekš minētajiem faktiem izriet, ka šajā prasībā ietvertie prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu un Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2010. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam (turpmāk tekstā – “apstrīdētie tiesību akti”), ciktāl tie attiecas uz prasītāju;
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 56 Padomes, kuru atbalsta Komisija, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi par prasības priekšmetu, kā arī prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu piemērošanas jomu un pieņemamību

Par prasības priekšmetu

- 57 Kā izriet no faktu izklāsta, Padomes 2010. gada jūlija tiesību akti tika secīgi atcelti un aizstāti ar Padomes 2011. gada janvāra, jūlija un decembra, 2012. gada jūnija un decembra, 2013. gada jūlija un 2014. gada februāra un jūlija tiesību aktiem.
- 58 Prasītāja secīgi pielāgoja savus sākotnējos prasījumus tādējādi, ka ar tās prasību tiek lūgts atcelt šos dažādos tiesību aktus, ciktāl tie attiecas uz prasītāju. Tā turklāt konkrēti uztur savus prasījumus saistībā ar atceltajiem tiesību aktiem.
- 59 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasību, kas ir vērstas pret atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 noteiktiem secīgiem līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem, jomā prasītājs saglabā interesi panākt tāda lēmuma atcelšanu, ar kuru tiek noteikti ierobežojoši pasākumi un kurš ir ticis atcelts un aizstāts ar vēlāku ierobežojošu lēmumu, jo ar iestādes pieņemta tiesību akta atcelšanu netiek atzīts tā prettiesiskums un tai ir *ex nunc* sekas atšķirībā no sprieduma, ar kuru tiesību akts tiek atcelts un atbilstoši kuram atceltais tiesību akts ar atpakaļejošu spēku tiek svītrots no tiesību sistēmas un tiek uzskatīts par nekad neeksistējušu (spriedums, 2006. gada 12. decembris, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran* /Padome, T-228/02, turpmāk tekstā – “spriedums *OMPI* T-228/02”, Krājums, EU:T:2006:384, 35. punkts; skat. arī spriedumus, 2008. gada 23. oktobris, *People's Mojahedin Organization of Iran* /Padome, T-256/07, turpmāk tekstā – “spriedums *PMOI* T-256/07”, Krājums, EU:T:2008:461, 45.–48. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2009. gada 30. septembris, *Sison*/Padome, T-341/07; turpmāk tekstā – “spriedums *Sison* T-341/07”, Krājums, EU:T:2009:372, 47. un 48. punkts).
- 60 No minētā izriet, ka šīs prasības atcelt tiesību aktu priekšmets joprojām ir pirms Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktiem pieņemtie apstrīdētie tiesību akti.

Par prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu piemērošanas jomu un pieņemamību

- 61 2012. gada 28. jūnijā prasītāja, atbildot uz Vispārējās tiesas aicinājumu, iesniedza apsvērumus par Padomes un Komisijas 2012. gada 3. aprīļa apsvērumiem attiecībā uz papildinošo procesuālo rakstu.
- 62 Tā kā prasītāja saviem apsvērumiem bija devusi nosaukumu “replikas raksts”, Padome savos 2012. gada 6. septembra apsvērumos iebilda, norādot, ka prasītājai neesot ļauts iesniegt replikas rakstu attiecībā uz lietu kopumā – tādu, kā tā tika sākotnēji uzsākta –, iesniedzot prasības pieteikumu.
- 63 Padome uzskatīja, ka apmaiņai ar procesuālajiem rakstiem par lietas būtību bija jābeidzas pēc tam, kad prasītāja bija iesniegusi papildinošo procesuālo rakstu un Padome – savus apsvērumus par šo procesuālo rakstu.
- 64 Ir jānorāda, ka, protams, prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegtie apsvērumi, kas tika iesniegti pēc Vispārējās tiesas aicinājuma, nevar tikt uzskatīti par replikas rakstu šajā lietā Vispārējās tiesas Reglamenta 47. panta 1. punkta izpratnē.

- 65 Proti, kā tika norādīts šī sprieduma 20.–22. punktā, prasītāja šajā lietā neiesniedza replikas rakstu noteiktajos termiņos un replikas raksta iesniegšanas termiņa pagarināšanas pieteikums, ko Vispārējā tiesa izsecināja no prasītājas 2011. gada 27. jūlija vēstules, tika noraidīts.
- 66 Katrā ziņā, kaut gan 2012. gada 28. jūnijā sniegtie apsvērumi nevar tikt ņemti vērā šajā prasībā, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt Padomes 2010. gada jūlija un 2011. gada janvāra tiesību aktus (šajā ziņā skat. šī sprieduma 28. punktu), tie ir pieņemami saistībā ar prasību atcelt Padomes 2011. gada jūlija tiesību aktus (kas tika celta, iesniedzot papildinošo procesuālo rakstu), ciktāl tie atbilst Padomes apsvērumos attiecībā uz papildinošo procesuālo rakstu ietvertajiem jaunajiem pamatiem, kas ir vērsti pret 2011. gada jūlija tiesību aktiem, kā arī saistībā ar prasībām atcelt Padomes vēlākos tiesību aktus.
- 67 Turklāt tieši tāpēc, ka Vispārējā tiesa uzskatīja par vajadzīgu ļaut prasītājai šajā kontekstā atbildēt uz Padomes 2012. gada 3. aprīlī sniegtajiem apsvērumiem attiecībā uz papildinošo procesuālo rakstu, tā aicināja prasītāju iesniegt apsvērumus.
- 68 Visbeidzot, no paša šo 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu teksta (skat. šo apsvērumu 1. punktu) izriet, ka to mērķis ir atbildēt uz Padomes 2012. gada 3. aprīlī sniegtajiem apsvērumiem attiecībā uz papildinošo procesuālo rakstu.
- 69 Ņemot vērā šos precizējumus saistībā ar 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu piemērošanas jomu, Padomes iebildumi attiecībā uz minēto apsvērumu pieņemamību ir jānoraida.

Par prasības, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu, pieņemamību

- 70 Padome, kuru atbalsta Komisija, iebilst, ka attiecībā uz 2010. gada jūlija paziņojumu prasība nav pieņemama, jo runa ir par aktu, kas nav apstrīdams.
- 71 Atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai akti, par kuriem var tikt celtas prasības, ir akti, “kas pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām”.
- 72 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kaut gan, lai noteiktu, vai apstrīdētie pasākumi ir akti LESD 263. panta izpratnē, ir jāņem vērā to būtība, akti vai lēmumi, pret kuriem var vērsties ar prasību atcelt tiesību aktu, ir pasākumi, kas rada saistošas tiesiskas sekas, kuras var ietekmēt prasītāja intereses, būtiski grozot tā tiesisko situāciju (skat. rīkojumu, 2012. gada 14. maijs, *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)*/Komisija, C-477/11 P, EU:C:2012:292, 50. un 51. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 73 Šajā lietā prasītāja Eiropas Savienības līdzekļu iesaldēšanas sarakstā (turpmāk tekstā – “līdzekļu iesaldēšanas saraksts”) tika atstāta ar Padomes 2010. gada jūlija tiesību aktiem.
- 74 2010. gada jūlija paziņojuma, kas nākamajā dienā pēc šo tiesību aktu pieņemšanas tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, mērķis bija tikai nodrošināt personu, grupu un organizāciju, kuru līdzekļi, īstenojot šos tiesību aktus, paliek iesaldēti, informēšanu par tiem sniegtajām iespējām lūgt kompetentajām valsts iestādēm atļauju izmantot iesaldētos līdzekļus noteiktām vajadzībām, lūgt Padomei paskaidrojuma rakstu par to atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, lūgt Padomi pārskatīt tās lēmumu par atstāšanu sarakstā un, visbeidzot, celt prasību Savienības tiesā.
- 75 Pildot šo funkciju, 2010. gada jūlija paziņojums neradīja saistošas tiesiskas sekas, kuras varētu ietekmēt prasītājas intereses, būtiski grozot tās tiesisko situāciju.
- 76 Tā kā šis paziņojums nav apstrīdams akts, šī prasība, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt paziņojumu, ir jānoraida kā nepieņemama.

Par prasību atcelt Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2010. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam

- 77 Savas prasības atcelt Padomes 2010. gada jūlija un 2011. gada janvāra tiesību aktus pamatošanai prasītāja prasības pieteikumā izvirza četrus pamatus, kas attiecas būtībā, pirmkārt, uz tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, otrkārt, uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā, treškārt, uz īpašumtiesību pārkāpumu un, ceturtkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.
- 78 Savas prasības atcelt Padomes 2011. gada jūlija un decembra, 2012. gada jūnija un decembra, 2013. gada jūlija, kā arī 2014. gada februāra un jūlija tiesību aktus (turpmāk tekstā kopā – “Padomes tiesību akti, kas pieņemti no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam”), pamatošanai papildinošajā procesuālajā rakstā, savos apsvērumos un vēlākajos prasījumu pielāgojumos prasītāja izvirza astoņus atcelšanas pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta pārkāpumu, otrkārt, uz kļūdām saistībā ar faktu patiesumu, treškārt, uz kļūdu vērtējumā attiecībā uz prasītājas teroristisko raksturu, ceturtkārt, uz situācijas attīstības “laika gaitā” nepietiekamu ņemšanu vērā, piektkārt, uz neiejaukšanās principa neievērošanu, sestkārt, uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, septītkārt, uz tās tiesību uz aizstāvību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu un, astotkārt, uz īpašumtiesību pārkāpumu.
- 79 Iesākumā ir jāizskata kopā ceturtais un sestais Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, atcelšanas pamats, kas attiecas uz situācijas attīstības “laika gaitā” nepietiekamu ņemšanu vērā un pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.
- 80 Prasītāja norāda, ka līdzekļu iesaldēšanai ir jābūt pamatotai ar specifiskiem un konkrētiem iemesliem, kuri pierāda, ka šis pasākums joprojām ir nepieciešams. Padomei esot pienākums pievērst pavisam konkrētu vērību valsts līmenī uzsākto procesu gaitai. Tomēr šajā lietā Padome esot vienīgi minējusi virkni faktu un apstiprinājusi, ka valsts lēmumi joprojām esot spēkā. No Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pamatojuma neizrietot, ka šī iestāde būtu izrādījusi faktisku interesi par attiecībā uz prasītāju veikto pasākumu sekām valsts līmenī. Līdz ar to prasītāja Padomei pārmet nepietiekamu situācijas attīstības “laika gaitā” ņemšanu vērā.
- 81 Padomei šo tiesību aktu pamatojumā esot bijuši jānorāda fakti, kas pierāda, ka valsts lēmumi ir pamatoti ar nopietniem pierādījumiem un versijām. Taču prasītājai nosūtītajos paskaidrojuma rakstos par šo tēmu neesot bijis nekādu precizējumu. Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pamatojumā neesot varējusi būt minēta vienīgi valstu lēmumu esamība, bet tajā papildus esot bijis jābūt izklāstītai nozīmīgajai informācijai, ko Padome ir ieguvusi no šiem lēmumiem pati sava lēmuma pamatošanai. Tomēr Padome neesot sniegusi nevienu norādi par šajos valstu lēmumos prasītājai pārmestajiem nodarījumiem.
- 82 Padome noliedz, ka tā nebūtu pietiekami ņemusi vērā situācijas attīstību “laika gaitā”. Kopš prasītājas pirmās iekļaušanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā 2003. gadā prasītāja esot tikusi atstāta šajā sarakstā pēc [katras] Padomes veiktās periodiskās pārskatīšanas, pamatojoties uz Amerikas un Apvienotās Karalistes iestāžu noteiktajiem pasākumiem.
- 83 Padome uzskata, ka paskaidrojuma raksti, lasot tos kopsakarā ar Padomes tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, ir pārliecinoši motīvi, ar kuriem ir izpildīts pienākums norādīt pamatojumu.
- 84 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka Padomei pēc lēmuma par personas vai grupas iekļaušanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā pieņemšanas, pamatojoties uz kompetentu valsts iestāžu lēmumiem, regulāros laika intervālos – vismaz vienreiz pusgadā – ir jāpārliciecinās, ka attiecīgās personas atstāšanai sarakstā joprojām ir attaisnojums.

- 85 Lai arī valsts iestādes lēmuma, kas atbilst Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta definīcijai, esamības pārbaude ir būtisks priekšnosacījums, lai Padome varētu pieņemt sākotnējo lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu, šī lēmuma radīto seku pārbaude valsts līmenī ir vajadzīga, lai pieņemtu turpmākos lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu (spriedumi *OMPI* T-228/02, minēts 59. punktā, EU:T:2006:384, 117. punkts, un 2007. gada 11. jūlijs, *Sison*/Padome, T-47/03, EU:T:2007:207, 164. punkts). Izskatot jautājumu par personas atstāšanu strīdīgajā sarakstā, ir svarīgi, vai kopš šīs personas iekļaušanas minētajā sarakstā vai kopš iepriekšējās pārskatīšanas faktiskā situācija nav mainījusies tādējādi, ka no tās vairs nevar izdarīt to pašu secinājumu par šīs personas saistību ar teroristiskajām darbībām (spriedums, 2012. gada 15. novembris, *Al-Aqsa*/Padome un *Niederlande/Al-Aqsa*, C-539/10 P un C-550/10 P, Krājums, EU:C:2012:711, 82. punkts).
- 86 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītajam pamatojumam ir jābūt pielāgotam attiecīgā tiesību akta būtībai un tā pieņemšanas kontekstam un tam ir skaidri un nepārprotami jāatspoguļo tiesību akta izdevējas iestādes argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot īstenotā pasākuma pamatojumu un ļautu kompetentajai tiesai veikt likumības pārbaudi. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas apstākļus, it īpaši tiesību akta saturu, izvirzīto motīvu būtību un tiesību akta adresātu vai citu personu, uz kurām šis tiesību akts attiecas tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus (skat. spriedumu *OMPI* T-228/02, minēts 59. punktā, EU:T:2006:384, 141. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 87 Lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu atbilstoši Regulai Nr. 2580/2001 pieņemšanas kontekstā tā pamatojums vispirms ir jāizvērtē, ņemot vērā šīs regulas piemērošanas konkrētā lietā juridiskos nosacījumus, kas ir paredzēti šīs regulas 2. panta 3. punktā un atsaucēs veidā – Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā vai 1. panta 6. punktā, atkarībā no tā, vai runa ir par sākotnēju vai turpmāku lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu (spriedums *OMPI* T-228/02, minēts 59. punktā, EU:T:2006:384, 142. punkts).
- 88 Šajā ziņā Vispārējā tiesa nevar piekrist, ka pamatojums var sastāvēt tikai no vispārīga formulējuma un standartfrāzēm, kuri ir pārkopēti no Regulas Nr. 2580/2001 2. panta 3. punkta un Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. vai 6. punkta formulējuma. Atbilstoši šajā spriedumā atgādinātajiem principiem Padomei ir jāmin faktiskie un tiesiskie apstākļi, no kuriem ir atkarīgs tās lēmuma juridiskais pamatojums, un apsvērumi, kas to ir pamudinājuši šo lēmumu pieņemt. Tādējādi šāda pasākuma pamatojumā ir jānorāda īpaši un konkrēti iemesli, kuru dēļ Padome uzskata, ka attiecīgajai personai ir piemērojams atbilstošais tiesiskais regulējums (skat. spriedumu *OMPI* T-228/02, minēts 59. punktā, EU:T:2006:384, 143. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 89 Līdz ar to gan sākotnējā lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu pamatojumam, gan turpmāko lēmumu pamatojumam ir jāattiecas ne tikai uz Regulas Nr. 2580/2001 piemērošanas tiesiskajiem nosacījumiem, it īpaši uz kompetentas iestādes pieņemta valsts lēmuma pastāvēšanu, bet arī uz īpašiem un konkrētiem iemesliem, kuru dēļ Padome, īstenojot savu rīcības brīvību, uzskata, ka attiecīgajai personai ir jāpiemēro līdzekļu iesaldēšanas pasākums (spriedums *Sison*, T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 60. punkts).
- 90 Treškārt, runājot par Vispārējās tiesas veikto pārbaudi, tajā ir ticis atzīts, ka Padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz to, kādi apstākļi ir ņemami vērā, nosakot ekonomiskas un finansiālas sankcijas, pamatojoties uz LESD 75., 215. un 352. pantu, atbilstoši kopējai nostājai, kas pieņemta saskaņā ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku. Šī rīcības brīvība it īpaši attiecas uz pamatotības apsvērumiem, kas ir šādu lēmumu pamatā (skat. spriedumu *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 97. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr, lai arī Vispārējā tiesa atzīst, ka Padomei šajā jomā ir rīcības brīvība, tas nenozīmē, ka tai nav jāpārbauda šīs iestādes sniegtā atbilstošo datu interpretācija. Faktiski Savienības tiesai ir ne tikai īpaši jāpārlicinās par izvirzīto pierādījumu saturisko pareizību, uzticamību un saskaņotību, bet arī jāpārbauda, vai šie pierādījumi veido visu atbilstošo datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu situāciju, un vai šo pierādījumu raksturs ļauj pamatot no tiem izdarītos

secinājumus. Tomēr, veicot šo pārbaudi, tā nedrīkst ar savu lietderīguma novērtējumu aizstāt Padomes lietderīguma novērtējumu (skat. spriedumu *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 98. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 91 Ceturtkārt, runājot par lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā juridiskajiem un faktiskajiem pamatiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta formulējumu līdzekļu iesaldēšanas sarakstu izstrādā, pamatojoties uz precīzu informāciju vai materiāliem attiecīgajā lietā, kuri norāda, ka kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu par šo personu, grupu vai vienību neatkarīgi no tā, vai lieta ir par izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzību saistībā ar terora akta veikšanu, mēģinājumu izdarīt terora aktu, līdzdalību šādā aktā vai tā veicināšanu, pamatojoties uz nopietniem un ticamiem pierādījumiem vai versijām, vai notiesāšanu par šādiem nodarījumiem.
- 92 Tiesa savā spriedumā *Al-Aqsa/Padome un Nīderlande/Al-Aqsa*, minēts 85. punktā (EU:C:2012:711), ir atgādinājusi, ka no Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punktā ietvertās atsaucēs uz “kompetenta[s] iestāde[s]” lēmumu, kā arī no norādēm uz “precīzu informāciju” un “nopietniem un ticamiem pierādījumiem” izriet, ka šīs tiesību normas mērķis ir aizsargāt attiecīgās personas, nodrošinot, lai Padomes īstenotā iekļaušana strīdīgajā sarakstā notiktu, vienīgi balstoties uz pietiekami drošu faktisko pamatu, un ka minētā kopējā nostāja ir vērsta uz šī mērķa sasniegšanu, izvirzot prasību par valsts iestādes pieņemtu lēmumu (sprieduma 68. punkts). Faktiski, kā ir norādījusi Tiesa, Savienības rīcībā nav līdzekļu, lai tā pati veiktu izmeklēšanu par personas saistību ar terora aktiem (sprieduma 69. punkts).
- 93 Motīvi, ko Padome ir konstatējusi savu tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pamatošanai, ir jāizvērtē tieši iepriekš minēto apsvērumu gaismā.
- 94 Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma raksti sākas ar rindkopu, kurā Padome, pirmkārt, apraksta prasītāju kā “tādos terora aktos iesaistīt[u] grup[u], kas veikti, sākot ar 1988. gadu, un tā uzņēmās atbildību par regulāriem uzbrukumiem pret mērķiem Izraēlā, tostarp civiliedzīvotāju nolaupīšanu, sadursšanu un šaušanu uz tiem, slepkavu pašnāvnieku uzbrukumiem (bumbu spridzināšanu) sabiedriskajā transportā un sabiedriskās vietās”. Padome min, ka “*Hamas* uzsāka uzbrukumus gan pamiera līnijā (“Green Line”) Izraēlā, gan okupētajās teritorijās” un ka “2005. gada martā *Hamas* izsludināja “tahdia” (miera periodu) un tās aktivitāte samazinājās”. Padome turpina, norādot, ka “tomēr 2005. gada 21. septembrī viena no *Hamas* šūniņām nolaupīja un pēc tam nogalināja vienu Izraēlas iedzīvotāju [un ka v]ideoierakstā izplatītā paziņojumā *Hamas* apgalvoja, ka vīrieti ir nolaupījuši, lai panāktu vienošanos sarunās par Izraēlā apcietināto palestīniešu atbrīvošanu”. Padome min, ka “*Hamas* kaujinieki piedalījās raķešu palaišanā no Gazas uz Dienvidizraēlu [un, ka, lai] veiktu terora aktus pret Izraēlas civiliedzīvotājiem, *Hamas* agrāk ir vervējusi slepkavas pašnāvniekus, piedāvājot atbalstu viņu ģimenēm”. Padome norāda, ka “2006. gada jūnijā *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*) bija iesaistīta operācijā, kuras rezultātā tika nolaupīts Izraēlas karavīrs *Gilad Shalit*” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu pirmā rindkopa). Sākot no 2011. gada 22. decembra Īstenošanas regulas Nr. 1375/2011 paskaidrojuma raksta, Padome norāda, ka “*Hamas* [karavīru *Gilad Shalit*] atbrīvoja pēc 5 gadu gūsta kā daļu no apcietināto apmaiņas ar Izraēlu 2011. gada 11. oktobrī”.
- 95 Vēlāk Padome ir sagatavojusi tādu “teroristu darbīb[u]” sarakstu, kuras, kā norāda Padome, *Hamas* ir veikusi pēdējā laikā, sākot no 2010. gada janvāra (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu otrā rindkopa).
- 96 Norādījusi, ka “uz šiem aktiem attiecas Kopējās nostājas 2001/931[..] 1. panta 3. punkta a), b), c), d), f) un g) apakšpunkta nosacījumi un tie veikti ar mērķiem, kas izklāstīti tās 1. panta 3. punkta i), ii) un iii) apakšpunktā”, un ka “uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) attiecas 2. panta 3. punkta ii) apakšpunkts Regulā [..] Nr. 2580/2001” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu trešā un ceturrtā rindkopa), Padome min lēmumus, ko, kā izriet no lietas materiāliem, Amerikas un Apvienotās Karalistes iestādes 2001. gadā esot

pieņēmušas attiecībā uz prasītāju (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu piektā līdz septītā rindkopa). 2014. gada 22. jūlija Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 paskaidrojuma rakstā Padome pirmo reizi min Amerikas iestāžu 2012. gada 18. jūlija lēmumu.

- 97 Šie Padomes minētie lēmumi esot, pirmkārt, *Secretary of State for the Home Department* (Apvienotās Karalistes iekšlietu ministrs) 2001. gada 29. marta lēmums un, otrkārt, Amerikas Savienoto Valstu valdības lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar *US Immigration and Nationality Act* (Amerikas Savienoto Valstu Likums par imigrāciju un pilsonību, turpmāk tekstā – “INA”) 219. sadaļu un Izpildrikojumu Nr. 13224.
- 98 Attiecībā uz šiem lēmumiem Padome atsaucas uz faktu, ka, runājot par Apvienotās Karalistes lēmumu, to regulāri pārskata valsts valdības komiteja un, runājot par Amerikas iestāžu lēmumiem, tie var tikt pārbaudīti administratīvā kārtībā un tiesā.
- 99 Padome no šiem apsvērumiem secina, ka “tādējādi par *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) ir pieņemti kompetentu iestāžu lēmumi Kopējās nostājas 2001/931[.] 1. panta 4. punkta nozīmē” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu astotā rindkopa).
- 100 Visbeidzot, Padome “ņem vērā, ka joprojām ir spēkā minēt[ie lēmumi], un tai ir pietiekami pierādījumi, ka joprojām ir spēkā pamatojums *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din-al-Qassem*) iekļaušanai [līdzekļu iesaldēšanas] sarakstā [.]” (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu devītā rindkopa). Padome no tā secina, ka prasītājam arī turpmāk ir jāpaliek iekļautai šajā sarakstā (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu desmitā rindkopa).
- 101 Vispirms un neatkarīgi no jautājuma, vai šī sprieduma 99. punktā izklāstītie secinājumi ir pareizi, ir jānorāda, ka, lai gan Padomes sagatavotajam vardarbīgu nodarījumu sarakstam attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada, konkrētāk, attiecībā uz laikposmu no 2010. līdz 2011. gadam Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu pirmajā un otrajā rindkopā, ir noteicoša loma, novērtējot prasītājas līdzekļu turpmākas iesaldēšanas lietderīgumu, jo šis saraksts pamato Padomes atzinumu par prasītājas veiktu terora aktu esamību šajā laikposmā, neviens no šiem nodarījumiem nav ticis pārbaudīts valstu 2001. gada lēmumos, uz kuriem ir atsauce minēto paskaidrojuma rakstu piektajā un sestajā rindkopā.
- 102 Faktiski visi šie nodarījumi ir veikti vēlāk par šiem valstu lēmumiem, un tie tādējādi nevar būt pārbaudīti, pieņemot šos lēmumus.
- 103 Tādējādi, kaut gan Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos ir minēts, ka tajos norādītie valstu lēmumi joprojām ir spēkā, šajos paskaidrojuma rakstos – izņemot Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktus, kuros pirmo reizi ir minēts Amerikas iestāžu 2012. gada 18. jūlija lēmums, – tomēr nav nevienas atsauces uz nesenākiem valstu lēmumiem un – vēl jo mazāk – uz šādu lēmumu motīviem.
- 104 Kad prasītāja to konfrontēja ar kritiku šajā jautājumā, Padome neuzrādīja nevienu Amerikas vai Apvienotās Karalistes iestāžu nesenāku lēmumu, par kuru tai būtu pierādījumi, ka tas ir bijis tās rīcībā tās tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pieņemšanas brīdī, un no kura konkrēti izrietētu, ka šīs iestādes paskaidrojuma rakstos uzskaitītos, vēlāk par 2004. gadu izdarītos nodarījumus būtu faktiski pārbaudījušas un konstatējušas.
- 105 Tātad, runājot par procesu Apvienotajā Karalistē, Padome nav uzrādījusi nevienu lēmumu, kas būtu pieņemts vēlāk par 2001. gadu.

- 106 Runājot par Amerikas iestāžu lēmumiem, kas ir tikuši pieņemti saskaņā ar INA 219. sadaļu, Padome nav uzrādījusi nevienu lēmumu, kas būtu pieņemts vēlāk par 2003. gadu. Attiecībā uz 2012. gada 18. jūlija lēmumu, kas ir pieņemts saskaņā ar INA 219. sadaļu un pirmo reizi ir minēts Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu paskaidrojuma rakstā, Padome nav norādījusi nevienu faktu, kas ļautu uzzināt tā konkrēto pamatojumu saistībā ar šo tiesību aktu paskaidrojuma rakstos ietverto vardarbīgu nodarījumu sarakstu. Vispārīgāk un attiecībā uz saskaņā ar INA 219. sadaļu īstenotās pasākumu noteikšanas motīviem Padome ir uzrādījusi vienīgi 1997. gadā sagatavotu dokumentu. Runājot par Amerikas iestāžu lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar Izpildrikojumu Nr. 13224, Padome Vispārējai tiesai ir uzrādījusi tikai lēmumu, kas pieņemts 2001. gada 31. oktobrī. Padome nav uzrādījusi nevienu citu vēlāku Amerikas Savienoto Valstu lēmumu, kas būtu pieņemts saskaņā ar šo tiesību aktu. Attiecībā uz pasākumu noteikšanas motīviem Padome ir uzrādījusi nedatētu dokumentu, kuru esot sagatavojusi Amerikas Valsts kase un kurā *Hamas* ir minēta ar atsauci uz nodarījumiem, no kuriem nesenākie esot datēti ar 2003. gada jūniju.
- 107 Attiecībā uz valsts iestāžu lēmumiem, kas pirmo reizi tika minēti tiesas sēdes laikā, tie – nemaz pat nerunājot par to, ka lēmumi netika uzrādīti, – ir uzskatāmi par novēlotu un nepieņemamu mēģinājumu norādīt pamatojumu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2103. gada 12. novembris, *North Drilling* /Padome, T-552/12, EU:T:2013:590, 26. punkts, un 2013. gada 12. decembris, *Nabipour* u.c./Padome, T-58/12, EU:T:2013:640, 36.–39. punkts). Turklāt ir jānorāda, ka šie lēmumi nav minēti Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu, kuri ir pieņemti pēc tiesas sēdes, paskaidrojuma rakstā.
- 108 Padome turpretim savos apsvērumos attiecībā uz papildinošo procesuālo rakstu uzsver, ka pietiekot vien aplūkot presi, lai konstatētu, ka prasītāja regulāri uzņemas atbildību par terora aktiem.
- 109 Šis apsvēruma apvienojumā ar to, ka Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos nav nevienas atsauces uz nesenāk par nodarījumiem, kuros prasītāja tiek atzīta par vainojamu, pieņemtiem kompetentu iestāžu lēmumiem ar tajos izdarītām norādēm uz minētajiem nodarījumiem, skaidri liecina, ka Padome savu atzinumu par prasītājas vainojamību attiecībā uz laikposmu pēc 2004. gada konstatētajos teroristiskajos nodarījumos ir pamatojusi nevis ar kompetento iestāžu lēmumos ietvertiem vērtējumiem, bet gan ar informāciju, ko tā ir ieguvusi no preses.
- 110 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 91. un 92. punktā atgādinātajiem apstākļiem, attiecīgo personu aizsardzībai un ņemot vērā, ka Savienībai nav pašai iespēju veikt izmeklēšanu, Kopējā nostājā 2001/931 ir prasīts, lai Savienības lēmuma par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā faktiskais pamats būtu nevis fakti, kurus Padome būtu ieguvusi no preses vai interneta, bet gan ar kompetentu valsts iestāžu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē lēmumiem konkrēti pārbaudīti un konstatēti fakti.
- 111 Tikai balstoties uz šādu drošu faktisko pamatu, Padome vēlāk var īstenot plašu rīcības brīvību, kas tai ir attiecībā uz lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu pieņemšanu Savienības līmenī, it īpaši attiecībā uz lietderīguma apsvērumiem, ar kuriem šādi lēmumi tiek pamatoti.
- 112 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Padome nav ievērojusi šīs Kopējās nostājas 2001/931 prasības.
- 113 Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, pamatojums turklāt atklāj, ka Padomes argumentācija ir pretrunā šīs kopējās nostājas prasībām.
- 114 Tādējādi tā vietā, lai par faktisko pamatu savam vērtējumam izmantotu kompetentu iestāžu pieņemtos lēmumus, kuri ir tapuši, ņemot vērā konkrētus nodarījumus un rīkojoties atbilstoši tiem, pēc tam pārbaudītu, vai minētie nodarījumi tiešām ir “terora akti” un attiecīgā grupa tiešām ir “grupa” Kopējā nostājā 2001/931 ietverto definīciju izpratnē, un, visbeidzot, pamatojoties uz to un izmantojot savu

plašo rīcības brīvību, izlemtu, iespējams, pieņemt lēmumu Savienības līmenī, Padome savu tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos ir rīkojusies otrādi.

- 115 Tā ir iesākusi, minot vērtējumus, kuri patiesībā ir tās pašas vērtējumi, jau no pirmā paskaidrojuma rakstu teikuma kvalificējot prasītāju kā teroristi – tādējādi slēdzot jautājumu, kas šajos motīvos būtu jāizlemj, – un atzīstot to par vainojamu virknē vardarbīgu nodarījumu, par kuriem tā ir uzzinājusi no preses un interneta (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu pirmā un otrā rindkopa).
- 116 Šajā ziņā ir jāmin, ka ar apstākli, ka runa ir par līdzekļu iesaldēšanas saraksta pārskatīšanu, kas tāpat seko agrākām pārbaudēm, nevar tikt attaisnota šī kvalifikācija, kura ir tikusi veikta no paša sākuma. Kad tiek veikta līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pārskatīšana, neignorējot pagātņi, hipotētiski pastāv iespēja, ka brīdī, kad Padome pieņem lēmumu, attiecīgā persona vai grupa vairs nav teroriste. Tātad Padome savu secinājumu var izdarīt tikai šīs pārskatīšanas noslēgumā.
- 117 Turpinājumā Padome ir konstatējusi, ka uz nodarījumiem, kuros tā atzīst par vainojamu prasītāju, attiecas terora akta definīcija Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē un ka prasītāja ir grupa šīs kopējās nostājas izpratnē (Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstu trešā un ceturrtā rindkopa).
- 118 Tikai noslēdzot savus izteikumus, Padome ir minējusi valstu iestāžu lēmumus, kuri tomēr izrādās pieņemti agrāk par nodarījumiem, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, vismaz, ja runa ir par Padomes tiesību aktiem, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada februārim.
- 119 Padome šo tiesību aktu paskaidrojuma rakstos nav centusies pamatot, ka, pieņemot iespējamus vēlākus valstu pārskatīšanas lēmumus vai citus kompetento iestāžu lēmumus, ir tikuši faktiski pārbaudīti un konstatēti minēto paskaidrojuma rakstu sākumā uzskaitītie nodarījumi. Tā Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada februārim, paskaidrojuma rakstos ir minējusi vienīgi sākotnējos valstu lēmumus un, neko vairāk nepiebilstot, ir norādījusi, ka tie joprojām ir spēkā. Tikai Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktu paskaidrojuma rakstā tā ir minējusi vienu Amerikas iestāžu lēmumu, kas pieņemts vēlāk nekā konkrētie nodarījumi, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, bet arī tajā nav pamatojusi, ka, pieņemot šo lēmumu, būtu tikuši faktiski pārbaudīti un konstatēti minētā paskaidrojuma raksta sākumā norādītie konkrētie nodarījumi.
- 120 Šī lieta, tāpat kā lieta, kas bija pamatā 2014. gada 16. oktobra spriedumam *LTTE/Padome* (T-208/11 un T-508/11, Krājums, EU:T:2014:885), tomēr pilnīgi atšķiras no citām lietām, par kurām Vispārējā tiesā ir tikušas uzsāktas tiesvedības attiecībā uz līdzekļu iesaldēšanas pasākumiem terorisma jomā pēc Kopējās nostājas 2001/931 pieņemšanas (lietas *Al-Aqsa/Padome*, *Sison/Padome* un *People's Mojahedin Organization of Iran/Padome*).
- 121 Lai gan šajās pirmajās lietās, uz kurām attiecās Savienības tiesvedības terorisma jomā, Padomes regulu faktiskais pamats bija kompetentu valsts iestāžu lēmumi, šajā lietā Padome vairs nav pamatojusies uz faktiem, kurus iepriekš ir izvērtējušas valstu iestādes, bet gan, pamatojoties uz presi vai internetu, izvirzījusi pati savus patstāvīgus faktiskus atzinumus par [prasītājas] vainojamību. To darīdama, Padome ir pildījusi “kompetentās iestādes” Kopējās nostājas 2001/931 1. panta 4. punkta izpratnē funkcijas, kuras, kā būtībā ir norādījusi Tiesa, tomēr neietilpst tās kompetencē ne saskaņā ar šo kopējo nostāju, ne Padomes motīviem.
- 122 Lietā, kas bija pamatā spriedumam *PMOI T-256/07*, minēts 59. punktā (EU:T:2008:461, 90. punkts), līdzekļu iesaldēšanas motīvos, ko Padome bija nosūtījusi *People's Mojahedin Organization of Iran* (turpmāk tekstā – “*PMOI*”), uzskaitītās darbības neizrietēja no patstāvīgiem Padomes vērtējumiem, bet gan no kompetentās valsts iestādes vērtējumiem. Kā izriet no sprieduma *PMOI T-256/07*, minēts 59. punktā (EU:T:2008:461), 90. punkta, 2007. gada 30. janvārī attiecīgajai grupai (*PMOI*) nosūtītājā

paskaidrojuma rakstā bija minēti terora akti, par kuriem esot bijusi atbildīga *PMOI*, un norādīts, ka “šo darbību dēļ kompetenta valsts iestāde ir pieņēmusi lēmumu”. *PMOI* nosūtītajā Padomes 2007. gada 30. janvāra paskaidrojuma rakstā uzskaitītās darbības tādējādi bija pārbaudījusi un šīs grupas atbildību par tiem atzinusi kompetentā valsts iestāde. To uzskaitījums, pretēji šīs lietas gadījumam, neizrietēja no patstāvīga Padomes vērtējuma.

- 123 Arī lietā T-348/07 *Al-Aqsa*/Padome Vispārējās tiesas rīcībā bija kompetentu iestāžu lēmumi, uz kuriem bija atsauces apstrīdēto regulu paskaidrojuma rakstā, un tā tos sīki analizēja. Tā secināja, ka Padome nav pieļāvusi acimredzamu kļūdu vērtējumā, atzīstot, ka prasītāja zināja, ka tās savākie līdzekļi tiek izmantoti teroristiskiem mērķiem (spriedums, 2010. gada 9. septembris, *Al-Aqsa*/Padome, T-348/07, Krājums, EU:T:2010:373, 121.–133. punkts). Tādējādi faktiskais pamats, atbilstoši kuram Padome rīkojās, saskaņā ar Vispārējās tiesas konstatējumiem bija patiešām saprātīgs faktiskais pamats, kas izrietēja tieši no kompetento valsts iestāžu izdarītiem konstatējumiem. Arī no 2007. gada 11. jūlija sprieduma *Al-Aqsa*/Padome (T-327/03, EU:T:2007:211) motīvu daļas (sprieduma 17.–20. punkts) skaidri izriet, ka vērtējums, kas bija Savienības īstenotā līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatā, bija izsecināts no faktu konstatējumiem, kurus nebija izdarījusi pati Padome, bet kuru avots bija kompetentu valsts iestāžu lēmumi.
- 124 Tāpat lietā T-341/07 *Sison*/Padome vērtējumi, kas bija līdzekļu iesaldēšanas pasākuma pamatā, bija izsecināti no faktu konstatējumiem, kurus nebija izdarījusi pati Padome, – to avots bija lēmumi, kuriem bija *res judicata* spēks un kurus bija pieņēmušas kompetentas valsts iestādes (*Raad van State* (Valsts Padome, Nīderlande) un *Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage* (Hāgas rajona tiesa, Nīderlande)) (spriedums *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 1., 88. un 100.–105. punkts).
- 125 Ir jāpiebilst, ka, protams, Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, faktiskais pamatojums, proti, nodarījumu, kuros Padome ir atzinusi par vainojamu prasītāju šajā lietā, saraksts, nav “tiesas vērtējum[s], kuram ir *res judicata* spēks”. Šim attiecīgo tiesību aktu faktiskajam pamatojumam tomēr ir bijusi noteicoša loma attiecībā uz Padomes vērtējumu saistībā ar prasītājas atstāšanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā lietderīgumu, un Padome tā vietā, lai pierādītu, ka ir šo pamatojumu izsecinājusi no kompetento iestāžu lēmumiem, patiesībā apliecina, ka ir pamatojusies uz informāciju, kuru tā ir ieguvusi no preses.
- 126 Vispārējā tiesa uzskata, ka šī pieeja ir pretrunā ar Kopējo nostāju 2001/931 ieviestajai divu līmeņu sistēmai terorisma jomā.
- 127 Kaut gan, kā ir norādījusi Tiesa, svarīgi, veicot pārskatīšanu, ir tas, vai kopš attiecīgās personas iekļaušanas līdzekļu iesaldēšanas sarakstā vai kopš iepriekšējās pārskatīšanas faktiskā situācija ir mainījusies tā, ka par šīs personas saistību ar teroristiskām darbībām vairs nevar izdarīt tādu pašu secinājumu (spriedums *Al-Aqsa*/Padome un Nīderlande/*Al-Aqsa*, minēts 85. punktā, EU:C:2012:711, 82. punkts), no kā izriet, ka Padome, attiecīgā gadījumā un īstenojot savu plašo rīcības brīvību, var nolemt atstāt personu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ja faktiskā situācija nav mainījusies, tik un tā katrs jauns terora akts, kuru Padome, veicot šo pārskatīšanu, iekļauj savā pamatojumā, lai attaisnotu attiecīgās personas atstāšanu līdzekļu iesaldēšanas sarakstā, ievērojot Kopējā nostājā 2001/931 paredzēto divu līmeņu lēmumu pieņemšanas sistēmu un tāpēc, ka Padomei nav iespējas veikt izmeklēšanu, ir jāpārbauda un lēmums par to ir jāpieņem kompetentai iestādei šīs kopējās nostājas izpratnē (spriedums *LTTE*/Padome, minēts 120. punktā, EU:T:2014:885, 204. punkts).
- 128 Padome un Komisija veltīgi netieši norāda uz to, ka atsauces neesamībā Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos uz noteiktiem kompetentu iestāžu, kuras būtu konkrēti pārbaudījušas un konstatējušas faktus, kas ir atkārtoti minēto motīvu sākuma daļā, lēmumiem esot vainojama prasītāja, kura, kā norāda Padome un Komisija, varēja apstrīdēt un kurai bija jāapstrīd attiecībā uz to īstenotie ierobežojošie pasākumi valsts līmenī.

- 129 Pirmkārt, Padomes pienākums balstīt savus lēmumus par līdzekļu iesaldēšanu terorisma jomā uz faktisko pamatu, kas ir aizgūts no kompetento iestāžu lēmumiem, izriet tieši no divu līmeņu sistēmas, kas tika ieviesta ar Kopējo nostāju 2001/931, kā ir apstiprināts spriedumā *Al-Aqsa*/Padome un *Nīderlande/Al-Aqsa*, minēts 85. punktā, (EU:C:2012:711, 68. un 69. punkts).
- 130 Attiecīgās personas vai grupas rīcībai nav noteicošas ietekmes uz šo pienākumu. Padomei saskaņā ar pienākumu norādīt pamatojumu, kas ir būtiska formāla prasība, savu lēmumu par līdzekļu iesaldēšanu motīvos ir jānorāda kompetento valsts iestāžu lēmumi, kuros ir tikuši pārbaudīti un konstatēti teroristiskie nodarījumi, kurus tā izmanto kā faktisko pamatu pati saviem lēmumiem.
- 131 Otrkārt, ar Padomes un Komisijas argumentu ir vienīgi galīgi nostiprināts konstatējums, kurš jau tika izdarīts šī sprieduma 109. punktā un saskaņā ar kuru Padome patiesībā ir pamatojusies nevis uz kompetento iestāžu lēmumos ietvertiem vērtējumiem, bet gan uz informāciju, ko tā ir ieguvusi no preses un interneta. Šajā ziņā šķiet paradoksāli, ka Padome prasītājam pārmet, ka tā nav valsts līmenī apstrīdējusi faktiskos atzinumus par [prasītājas] vainojamību, kurus tai pašai nav izdevies piesaistīt jebkādam noteiktam kompetentās iestādes lēmumam.
- 132 Visbeidzot, ir jānorāda, ka šajā spriedumā izdarītie konstatējumi nepārsniedz tās ierobežotās pārbaudes apjomu, kas ir noteikta Vispārējai tiesai un kas, tomēr neietekmējot Padomes plašo rīcības brīvību, ietver procedūras ievērošanas un faktu saturiskās pareizības pārbaudi. Turklāt tieši šādi Vispārējai tiesai spriedumā *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā (EU:T:2009:372), bija jāpārbauda, vai paskaidrojuma rakstā *Sison* k-ga atstāšanai līdzekļu iesaldēšanas sarakstā ietvertie faktiskie apgalvojumi attiecībā uz viņu bija pienācīgi pamatoti ar faktu konstatējumiem, kas bija pilnīgi neatkarīgi izdarīti ar Nīderlandes iestāžu (*Raad van State* un *Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage*) lēmumiem, uz kuriem šajā pašā paskaidrojuma rakstā bija atsaukusies Padome (spriedums *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 87. un 88. punkts), – ko Vispārējai tiesai arī izdevās konstatēt.
- 133 Turpretim šajā lietā Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos Vispārējai tiesai nav sniegtas atsauces ne uz vienu kompetentas iestādes lēmumu, ar kura motīviem tā varētu sasaistīt Padomes attiecībā uz prasītāju konstatētos faktiskos elementus.
- 134 Turklāt joprojām attiecībā uz spriedumu *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā (EU:T:2009:372), ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa, konstatējusi, ka Padomes tiesību aktu paskaidrojuma rakstos ietverto faktu avots patiešām bija divi Nīderlandes lēmumi, uz kuriem bija atsauces šajos pašos paskaidrojuma rakstos, tik un tā vēlāk noliedza, ka šiem Nīderlandes lēmumiem piemistu kompetentu iestāžu lēmumu raksturs, jo to mērķis nebija preventīvu vai represīvu pasākumu noteikšana pret attiecīgo personu saistībā ar cīņu pret terorismu (spriedums *Sison* T-341/07, minēts 59. punktā, EU:T:2009:372, 107.–115. punkts).
- 135 Lai arī Vispārējā tiesa ir varējusi noraidīt faktu konstatējumus, kurus tomēr bija izdarījušas kompetentas iestādes, kā motīvu norādot, ka šo iestāžu lēmumi nav attiekušies uz “notiesāšanu, izmeklēšanas uzsākšanu vai apsūdzībām”, tas netieši norāda uz to, ka tā šajā lietā preses publikācijām – katrā ziņā tādām, kas nav minētas Padomes tiesību aktu, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, paskaidrojuma rakstos, – nebūtu varējusi piešķirt procesuālo un pierādījumu statusu, kāds Kopējā nostājā 2001/931 ir paredzēts vienīgi kompetento iestāžu lēmumiem.
- 136 Visbeidzot, Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi uzsvērt sniegto pamattiesību garantiju nozīmīgumu šajā kontekstā (skat. secinājumus *Francija/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Krājums, EU:C:2011:482, 235.–238. punkts).

- 137 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka Padome, laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam pieņemot tiesību aktus apstākļos, kas tika minēti šajā spriedumā, ir gan pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu, gan nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 138 Padome tomēr uzsver, ka prasītājas saistība ar terorismu esot tikusi pierādīta, ceļot šo prasību. Tā šajā ziņā norāda uz prasības pieteikuma fragmentiem, kuros prasītāja norāda, ka tā no sava rīcības principa – saudzēt civiliedzīvotājus – ir novirzījusies tikai uz mirkli, kopš 1994. gada 25. februārī Izraēlas pilsoņa īstenotā “slaktiņa Patriarhu kapenēs”, un kuros tā norāda, ka pašnāvnieku uzbrukumu izmantošanai ir bijis tikai pārejošs raksturs. Padome piebilst, ka prasītāja neapstrīd savu atbildību par karavīra *Gilad Shalit* notveršanu un Izraēlas karavīru nāvi.
- 139 Ir jākonstatē, ka šādi Padome būtībā īsteno savu laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam pieņemto tiesību aktu motīvu aizstāšanu Vispārējā tiesā, reducējot šajos tiesību aktos sākotnēji konstatētos motīvus uz dažiem faktiskiem elementiem, kurus prasītāja Padomes ieskatā esot atzinusi Vispārējā tiesā.
- 140 Tomēr Vispārējā tiesa šīs lietas apstākļos nevar pārņemt vērtējumu, kas ir jāizdara Padomei, pieņemot vienprātīgu lēmumu.
- 141 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, no kuriem izriet, ka Padome ir gan pārkāpusi Kopējās nostājas 2001/931 1. pantu, gan – tā kā pamatojumā nav ietverta atsauce uz kompetentu iestāžu lēmumiem saistībā ar nodarījumiem, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, – nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, Padomes tiesību akti, kas pieņemti laikā no 2011. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam, kā arī Padomes 2010. gada jūlija un 2011. gada janvāra tiesību akti, par ko ir skaidrs, ka tajos tāpat nav atsauces uz kompetentu iestāžu lēmumiem saistībā ar nodarījumiem, kuros prasītāja ir atzīta par vainojamu, un uz ko tādējādi attiecas tāda pati pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde, ir jāatceļ, ciktāl tie attiecas uz prasītāju.
- 142 Vispārējā tiesa uzsver, ka šī atcelšana, kas notiek būtisku procesuālu iemeslu dēļ, nenozīmē, ka ir ticis veikts jebkāds jautājuma par prasītājas kvalifikāciju par teroristu grupu Kopējās nostājas 2001/931 izpratnē izvērtējums pēc būtības.
- 143 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, šī prasība ir jāapmierina un apstrīdētie tiesību akti ir jāatceļ, un tikai attiecībā uz 2010. gada jūlija paziņojumu prasība ir jānoraida (skat. šī sprieduma 76. punktu).
- 144 Attiecībā uz šīs atcelšanas sekām laikā ir jānorāda, ka ar LESD 264. panta otro daļu Savienības tiesai, ja tā to uzskata par vajadzīgu, ir atļauts noteikt, kuras no tās atceltā tiesību akta sekām ir jāuzskata par galīgām, bet par apstrīdēto tiesību aktu raksturu Eiropas Savienības Tiesas statūtu 60. panta otrās daļas aspektā nav jālemj.
- 145 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata, ka, lai novērstu nopietna un neatgriezeniska ierobežojošo pasākumu efektivitātes apdraudējuma risku, tajā pašā laikā ņemot vērā attiecīgā ierobežojošā pasākuma ievērojamo ietekmi uz prasītājas tiesībām un brīvībām, saskaņā ar LESD 264. pantu šī sprieduma seku iestāšanās attiecībā uz Padomes 2014. gada jūlija tiesību aktiem ir jāaptur uz trīs mēnešu ilgu laikposmu no šī sprieduma pasludināšanas brīža vai, ja Tiesas statūtu 56. panta pirmajā daļā minētajā termiņā tiks iesniegta apelācijas sūdzība, – līdz brīdim, kamēr Tiesa to izlems.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ¹⁴⁶ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums galvenokārt ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.
- ¹⁴⁷ Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

nospiež:

- 1) atcelt Padomes 2010. gada 12. jūlija Lēmumu 2010/386/KĀDP, Padomes 2011. gada 31. janvāra Lēmumu 2011/70/KĀDP un Padomes 2011. gada 18. jūlija Lēmumu 2011/430/KĀDP, ar ko atjaunina to personu, grupu un organizāciju sarakstu, kurām piemēro Kopējās nostājas 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu 2., 3. un 4. pantu, Padomes 2011. gada 22. decembra Lēmumu 2011/872/KĀDP, Padomes 2012. gada 25. jūnija Lēmumu 2012/333/KĀDP, Padomes 2012. gada 10. decembra Lēmumu 2012/765/KĀDP, Padomes 2013. gada 25. jūlija Lēmumu 2013/395/KĀDP, Padomes 2014. gada 10. februāra Lēmumu 2014/72/KĀDP un Padomes 2014. gada 22. jūlija Lēmumu 2014/483/KĀDP, ar ko atjaunina un groza to personu, grupu un vienību sarakstu, kurām piemēro 2., 3. un 4. pantu Kopējā nostājā 2001/931/KĀDP, un ar ko atceļ attiecīgi Lēmumu 2011/430, Lēmumu 2011/872, Lēmumu 2012/333, Lēmumu 2012/765, Lēmumu 2013/395 un Lēmumu 2014/72, ciktāl tie attiecas uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*);
- 2) atcelt Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, Padomes 2011. gada 31. janvāra Īstenošanas regulu Nr. 83/2011, Padomes 2011. gada 18. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 687/2011, Padomes 2011. gada 22. decembra Īstenošanas regulu Nr. 1375/2011, Padomes 2012. gada 25. jūnija Īstenošanas regulu Nr. 542/2012, Padomes 2012. gada 10. decembra Īstenošanas regulu Nr. 1169/2012, Padomes 2013. gada 25. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 714/2013, Padomes 2014. gada 10. februāra Īstenošanas regulu Nr. 125/2014 un Padomes 2014. gada 22. jūlija Īstenošanas regulu Nr. 790/2014, ar ko īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, un ar ko atceļ attiecīgi Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1285/2009, Nr. 610/2010, Nr. 83/2011, Nr. 687/2011, Nr. 1375/2011, Nr. 542/2012, Nr. 1169/2012, Nr. 714/2013 un Nr. 125/2014, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz *Hamas* (tostarp *Hamas-Izz al-Din al-Qassem*);
- 3) atstāt spēkā Lēmuma 2014/483 un Īstenošanas regulas Nr. 790/2014 sekas trīs mēnešus no šī sprieduma pasludināšanas brīža vai, ja Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta pirmajā daļā minētajā termiņā tiks iesniegta apelācijas sūdzība, – līdz brīdim, kamēr Tiesa to izlems;
- 4) prasību pārējā daļā noraidīt;
- 5) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Hamas* tiesāšanās izdevumus;
- 6) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Forwood

Dehousse

Schwarcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 17. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	2
Tiesvedība un notikumu attīstība tās laikā	2
Lietas dalībnieku prasījumi	6
Juridiskais pamatojums	7
Ievada apsvērumi par prasības priekšmetu, kā arī prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu piemērošanas jomu un pieņemamību	7
Par prasības priekšmetu	7
Par prasītājas 2012. gada 28. jūnijā sniegto apsvērumu piemērošanas jomu un pieņemamību	7
Par prasības, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt 2010. gada jūlija paziņojumu, pieņemamību	8
Par prasību atcelt Padomes tiesību aktus, kas pieņemti laikā no 2010. gada jūlija līdz 2014. gada jūlijam	9
Par tiesāšanās izdevumiem	18